

РЕШЕНИЕ

№ 985

гр. София, 18.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 14.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **9983** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК вр. с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба от И. Б. Д. срещу Заповед №2586/21.09.2021г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.б) от Закона за движение по пътищата, издадена от К. П. – Мл. Автоконтрольор в отдел ПП при СДВР.

В жалбата се твърди, че заповедта за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна. Според жалбоподателя заповедта е издадена от некомпетентен орган, правомощията на младшите контрольори са посочени в чл.165 от ЗДвП, но сред тях не фигурира издаването на ЗПАМ. От описанието на нарушението, според жалбата, не става ясно за какво точно се отнема СУМПС, нито от кога започва да тече периода. Претендират се разноски за адвокат и държавна такса общо в размер на 370лв.

В съдебното заседание по делото жалбоподателят се представлява от адв. Ж., който поддържа жалбата. В хода по същество заявява, че отказът на доверителя му да бъде тестван с техническо средство за алкохол е негово право и тогава по процедура е следвало да бъде задържан в ареста на МВР.

Ответникът К. П. – Мл. Автоконтрольор в отдел ПП при СДВР не се явява, не представлява.

СГП не изпраща представител.

Административен съд София-град, III отделение, 11 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за

установено от фактическа страна следното:

На 21.09.2021г. бил съставен АУАН № СА 473926 от 21.09.2021г. на И. Б. Д., който управлявал МПС с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] и при проверка отказал да бъде проверен с техническо средство за наличие на алкохол в кръвта. Бил му издаден талон за изследване на кръвта, с който да се яви в УМБАЛ „Св. А.“ до 40 минути от връчването на талона, но той не се явил. Според докладната записка на лист 10 от делото, водачът Д. е бил във видимо нетрезво състояние около 23 часа, когато бил спрял с автомобила си на бул. Б. Б. от органите на отдел „ПП“. К. Б. П. на длъжност мл. Автоконтрольор в 1ва група, 2ри сектор в отдел „ПП“ при СДВР, упълномощен със заповед №513з-1618/2018г. на директора на СДВР (приложена по делото), предвид съставения АУАН на същата дата 21.09.2021г. (годината е грешно изписана в заповедта) издал оспорената заповед №2586, с която наложил на И. Б. Д. принудителна административно мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“ на основание чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДВП. Диспозитивът на заповедта гласи: „Налагам на И. Б. Д. временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.“

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване административен акт и затова съдът я намира за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на правомощията му. Според Заповед №8121з – 1524 от 09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи служителите в СДВР притежават компетентност да осъществяват контрол по Закона за движението по пътищата. Със Заповед №513з – 1618 от 26.02.2018г. се определят длъжностните лица от СДВР, които издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки - полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ към СДВР са натоварени с такива правомощия. Авторът на оспорената заповед отговаря на това изискване, поради което разполага с компетентност да я издаде, противно на посоченото в жалбата.

Съгласно чл. 171 от ЗДВП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

-По т. 1, б. „б“ временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В конкретния случай приложената ПАМ е превантивна и преустановителна. Тя цели предотвратяване на евентуално престъпление или административно нарушение, когато е налице явна, пряка, несъмнена и конкретна опасност от това. Принудителната административна мярка не е административно наказание и се различава от него. Заповедта е мотивирана с отказ провереният водач да бъде проверен с техническо средство. Водачът не е дал и кръвен тест за лабораторно изследване на наличието на алкохол в кръвта, въпреки издаденият му талон, предвид отказа. По делото има безспорни данни, че е бил във видимо нетрезво състояние, а и проверката е извършена след подаден сигнал до органите на отдел „ПП“.

Въпреки изложеното, настоящата инстанция счита, че заповедта е опорочена по отношение на формата – липсва задължителен реквизит при индивидуализация на мярката – срока за който се налага. В заповедта е записано „но за не повече от 18 месеца“, поради което не става ясно какъв е конкретният срок, за който е наложена. Тази индивидуализация е необходима, за да може лицето да разбере, за колко време се отнема свидетелството му за управление на МПС и съответно то се лишава от правоуправление. Началната дата на мярката е ясна, тъй като тя подлежи на предварително изпълнение, съгласно ЗДвП. Изрично в текста на заповедта е цитиран чл.172, ал.6 от ЗДвП, който предвижда, че подадената жалба не спира изпълнението. Ако относно крайната дата на мярката - конкретен срок (в месеци, дни) не може да се определи, то е следвало в текста на диспозитива да се включи законовият израз: „до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца“, който дефинира бъдещо сигурно събитие и ориентира адресата за продължителността на ПАМ. Не може да се приеме, че е спазено изискването на чл. 59, ал. 2, т. 5 от АПК за наличие на изчерпателна разпоредителна част на индивидуалния административен акт. Липсата на пълна индивидуализация на мярката е съществено процесуално нарушение, което води до незаконосъобразност на заповедта и тя следва да се отмени. При този изход на делото на жалбоподателя се дължат направените разноски в размер на 370 /триста и седемдесет/ лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. Б. Д. Заповед №2586/21.09.2021г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.б) от Закона за движение по пътищата, издадена от К. П. – Мл. Автоконтрольор в отдел ПП при СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Б. Д. разноски по делото в размер на 370 /триста и седемдесет/ лева.

На основание чл.172, ал.5 от ЗДвП решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: